

S láskou z Paříža

Jules

Wake

Ljndeni

S láskou z Paríža

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Jules Wake

S láskou z Paríža – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

S láskou z Paříže

Jules Wake

S láskou
z
Paříža

Preložila Tamara Chovanová

Ljndeni

Jules Wake: From Paris With Love This Christmas

Copyright © Jules Wake, 2015

Translation © Tamara Chovanová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Graphic design of the cover © Peter Považan, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4878-0

ISBN e-knihy 978-80-566-4893-3 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4894-0 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4892-6 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Túto knihu s láskou venujem Nickovi,
Ellie a Mattovi.*

Kapitola 1

Dolu sa v blikajúcich svetlách mesta hadila Temža, trblietala sa cez riedke oblaky ako nedosiahnuteľné diamanty. Siene zovrelo žalúdok a prstami stisla opierku.

„Všetko v poriadku?“ spýtala sa staršia žena vedľa nej so slabým americkým prízvukom. „Ste nervózna, keď cestujete lietadlom?“

Odkedy vzlietli z Letiska Charla de Gaulla, Siena bola presvedčená, že vedľa nej sedí herečka Mary Steenburgenová, ale nebolo by dobré nadviazať rozhovor s celebritou, keby dala najavo, že vie, kto je.

„Nervózna?“ zasmiala sa Siena trochu piskľavo. Bola doslova pekelné vydesená, ale nemalo to nič spoločné s letom. „Nie, veď toto nie je poriadny let, nemyslíte?“ Nasadila usmiatu tvár. „Chvíľu hore a hneď dole.“ Mala nalietaných toľko kilometrov, že by mohla letieť aj na Mesiac. Jej tretia súprava kufrov od Louisa Vuittona bola už poriadne ošúchaná.

„Už ste niekedy boli v Londýne?“

Znova ten jemný hlas. Musí to byť tá herečka.

„Jeden-dva razy.“

„Prepáčte, vy ste Britka. Stupidná otázka. Počujem, že máte britský prízvuk. Idete na Vianoce domov?“

Stupídna otázka, ako to vyslovila „možno Mary“, nebola až taká stupidná. Siena mala oficiálne rovnaký britský pôvod ako nátierka Marmite a čaj Twinings, ktorý jej *maman* dávala na raňajky každý deň, ale väčšinu života prežila vo Francúzsku. Myslela si, že sa cíti ako Francúzka, ale ako to mala vedieť naito? Niekedy, v skutočnosti dosť často, netušila, čo si má myslieť o mnohých veciach.

„Nie, idem k sestre. Na Vianoce sa musím vrátiť domov,“ vyhrkla. Musí byť v zámku na Harryho párty, dvadsiateho tretieho oslávi šesťdesiatku. Pozrela na hodinky a hrýzla si peru. Teraz už zrejme zistili, že nie je doma. Stôl na večeru bol rezervovaný na pol deviatu. Jej takmer snúbenec Yves bude nahnevaný, mama bude zúriť a nevlastný otec Harry bude možno sklamaný.

„Ach, to je milé, srdiečko.“ Mary sa nežne usmiala a na lícach sa jej objavili jamky. „Zbožňujem, keď som so sestrou.“

Siena očervenela. Mary by si myslela, že je hrozná sestra. Laurie nevidela celé dva roky, hoci ju neraz pozývala. Rozhodne ignorovala tento sled myšlienok a sústredila sa na svoju susedu, možno celebritu. Čítala niekde, že Mary Steenburgenová má sestru? Siena vedela, že je vydatá za toho chlapíka, čo hral v sitkome *Na zdravie* a v seriáli *Kriminálka Las Vegas*. V časopise *Hello* alebo *Grazia* videla ich fotku, ako boli na prechádzke so svojimi psami.

„Je staršia alebo mladšia než vy?“

„Prosím? Čože?“

„Vaša sestra je staršia alebo mladšia?“

„Staršia o osem rokov.“

„Ste si blízke?“

Siena preglgla. „Píšeme si esemesky, niekedy sme v styku aj na Facebooku.“ To znelo trápne. S povzdychom dodala: „Je to trochu zložité. Vlastne veľmi zložité. Naši rodičia sa rozviedli, keď som bola malá. Ja som žila s mamou vo Francúzsku, Laurie zostala pri otcovi v Anglicku. Prvý raz som sa s ňou poriadne stretla pred dvoma rokmi.“ Takže si neboli veľmi blízke.

„Ach bože!“ Americká perfektná filmová mama, ak to bola ona, sa zhrozila. „To bolo nezvyčajné riešenie.“ Potom so súcitným úsmevom dodala: „Milé od vás, že k nej idete na návštevu. Zdržíte sa tam dlhšie?“

To bola otázka za milión. Siena si prekrížila nohy, potom ich znova prekrížila na druhú stranu, pozerala na svoju čerstvú manikúru, obdivovala ligotavé nechty vo farbe Santovho výstroja. Poslala Laurie esemesku, či môže prísť na víkend. Mame nechala odkaz, že sa vráti o mesiac. Ani jedno nebola pravda.

„Ešte neviem. Zrejme dovedy, kým nebudem pripravená ísť domov. Viete, bolo to dosť impulzívne rozhodnutie.“

To znelo dobre. Bolo to spontánne. Zábavné. Nebol to zúfaly, trápny útek. Strávi nejaký čas so sestrou. Užijú si spolu príjemné chvíle. Nezmienila sa o tom, že sestre poslala esemesku len pred piatimi hodinami.

„Mali by ste zostať na Vianoce. Zbožňujem Londýn v tomto čase. Obchody, Hyde Park, vianočné osvetlenie.“ Mary sa sebakriticky zasmiala. „Čo to tu hovorím? Prichádzate z Paríža. Ten je na Vianoce krásny!“

Siena zatvorila oči a pichlo ju pri srdci. Nákupné stredisko Galeries Lafayette žiarilo tisíckami svetiel a, samozrejme, svetiel tam aj vianočný stromček. Osvetlený bulvár Champs-Élysées lemovali jedle, ktoré odrážali do tmavej noci úlomky bielych diamantov. Pri Eiffelovke sa korčuľovali ľudia a zadychčane zastonali, keď do seba narazili. Na vianočných trhoch pri

Notre-Dame alebo Trocadére predávali horúce tartiflette, ktoré v zime zahriali.

Zbožňovala čas, keď sa blížili Vianoce, ale keď konečne prišli, každý rok akoby iskra pohasla. Skutočné sviatky sa jej už nezдали také úžasné.

Tak prečo v odkaze hlúpo slúbila, že príde na Vianoce, keď mohla byť sama aj inde?

Medzičasom si dopraje pár týždňov, aby sa vydýchala a vyriešila to. V poslednom čase akoby ju všetko zahltilo, už nevedela poriadne rozmýšľať. Mama to určite pochopí.

Keď sa v kabíne zmenil tlak, zaľahlo jej v ušiach. Kapitán oznámil, že o desať minút pristanú a priletia načas. Pozrela do uličky v strachu, že jej niekto položí ruku na plece a povie: „Podte so mnou, *mademoiselle*.“

Pozrela na hodinky. Možno chvíľu potrvá, kým prejde pasovou kontrolou, na letisku Heathrow to vždy trvalo dlho, ale aspoň nemusí čakať na batožinu. Potenciálnu pohromu, že si zbalila iba dva páry číziem a minimum oblečenia, viac ako vyvážilo, že bude môcť rýchlo zmiznúť z letiska. Len čo odíde, bude voľná.

Pri tej utešujúcej myšlienke sa usmiala na Američanku, ktorá zrejme nebola Mary, a upriamila pozornosť na časopis *Hello*, ktorý mala otvorený na kolenách. Upútala ju jedna fotka a tloskla, neubránila sa tomu.

„Tak to je veľká chyba,“ pokrútila hlavou. Čo si tá mladá filmová hviezdička myslela?

„Prosím, srdiečko?“

Siena ukázala susede dvojstranu v časopise.

„No vážne, čo na to poviete? Šaty s ramienkom na jedno plece sú dávno pasé. Hoci tie topánky Dolce and Gabbana sú pekné a takmer zachránili celý outfit, no sú z vlnajšej kolekcie.“

Žena zamyslene skúmala fotku.

„Viete, srdiečko, niekedy nemáte na výber. V zákulisí sa všetičo odohráva. Do jej života kafrú agenti, hovorkyne. Tá chudera zrejme nežije podľa svojich predstáv. Len si predstavte, že celý čas tancujete, ako vám pískajú.“

Siena si to nemusela predstavovať.

„Najmä keď je taká mladá. Mala by si užívať život. S pribúdajúcimi rokmi je to ľahšie, môžete všetkých poslať do čerta.“

Bonté divine, dúfala Siena.

Keď sa konečne rozhodla, že sa spýta tej ženy, či je naozaj Mary, motory lietadla zrazu zahučali a prezradili, že klesajú, a hoci Siena nalietala tisícky kilometrov, neubránila sa tomu a znova zovrela opierku. O chvíľu lietadlo dosadlo. Pristáli.

Anglicko.

Siena zatvorila oči. Je tu. Kapitán ich privítal v Londýne a oznámil, že je jedenásť hodín večer miestneho času.

Jedenásť hodín. Je to možné? Zdalo sa jej, že prešla celá večnosť odvtedy, čo po špičkách vyšla zo zámku do noci ako zlodějka a zvierala narýchlo zbalenú príručnú tašku.

Hoci bolo neskoro, na Heathrow vládol ruch a zhon. Všade naokolo sa ozývali rôzne jazyky.

Pípol jej mobil. Ďalšia esemeska od Orangeu, ktorý ju vítal v Anglicku, tretia odkedy vystúpila z lietadla. Laurie sa jej nezvala, ale vždy chvíľu trvalo, kým sa mobil zorientuje na novej sieti. Siena možno nepozná sestru až tak dobre, ale jedno vedela – na Laurie sa dalo stopercentne spoľahnúť. Bude tu.

Posledné dva roky boli v kontakte, ako sľúbila. Počas tých dvoch dní, keď sa prvý raz stretli ako dospelé, jej Laurie neuveriteľne veľkoryso ponúkla, že v jej dome sa vždy pre ňu nájde miesto. A teraz to Siena využije.

Prstami skrolovala po displeji a vyhľadala svoju obľúbenú fotku. Prvú, čo jej Laurie poslala. V posledných týždňoch to bol jej talizman.

Dvoma prstami fotku zväčšila a zaostrila na malú dvojlôžkovú posteľ s mosadznou konštrukciou. Biela perina vyzerala ako kopa čerstvo napadaného snehu, na nej boli rozhodené fialové, svetlomodré a strieborné vankúše. Za čelom postele sa vynímali pekné látkové tapety. Po oboch stranách postele stáli biele nočné stolíky s lampičkou.

Keby to bola papierová fotografia, už by bola dávno zodratá na miestach, kde sa jej často dotýkala, a žasla nad tým, aká nápaditá bola jej sestra. S úsmevom hľadela na digitálnu snímku a zmenšila ju, akoby ju starostlivo odkladala. Dnes v noci bude spať v tej posteli. Bude v bezpečí vo svojej izbe. Keby to nebolo také smutné, zasmiala by sa nad tým, akým smerom sa uberajú jej myšlienky. Nebola predsa úbohá sirota Anna. Mala vlastné izby v niekoľkých domoch vo Francúzsku, v jednom na ostrove Mustique a v jednom v New Yorku.

Toto však bolo čosi iné. Sestra ju nemusela prichýliť. Laurie jej nič nedlhovala, nech *maman* hovorila čokoľvek.

„Pasová kontrola, slečna,“ vyštekol na ňu uniformovaný muž v malej búde. „A odložte ten mobil, prosím vás.“

„Prepáčte.“ Žiarivo sa naňho usmiala, ale napočudovanie to vôbec nezabralo. Tváril sa nevrlo. Ešte vždy s úsmevom bola rozhodnutá získať si ho, posunula pas popod sklo k nemu a mobil strčila do kabelky.

Teraz nemalo zmysel volať Laurie, keď ju o pár minút uvidí.

Namrzený úradník unavene pozrel na ňu, potom na fotku a prešiel cez pas čítačkou čiarového kódu. Dlhو čosi skúmal na displeji. Siene sa na chvíľu rozbúšilo srdce. Určite ju ešte nikto nehľadá, tak rýchlo naozaj nie.

Úradník jej pozrel do tváre, potom znova na fotku. Keď jej znova skúmal tvár, usilovala sa tváriť bezvýrazne ako na fotke. Srdce sa jej nepríjemne rozbúšilo. Yvova rodina mala známosti medzi právnikmi v celom Francúzsku, že by si ich našla aj tu?

Po najdlhších tridsiatich sekundách v jej živote úradník konečne posunul pas popod sklo k nej. Siena takmer omdlela od úľavy, strčila pas do kabelky a bez obzretia zamierila k východu s nápisom *Niž na preclenie*.

Hotovo! Ešte vybaviť toto a bude v suchu. Oficiálne v Anglicku.

Keď sa blížila k dvojkrídlovým dverám, spomalila. Bude Laurie vyzeráť ako predtým? Bude mať iný účes? Siene poskočilo srdce, potlačila dvere a s úsmevom skúmala tváre čakajúcich ľudí. Všetci na ňu pozerali dychtivo, s nádejou.

Rýchlo si prešla dlaňami po džínsoch, dlane mala trochu zvlhnuté. Keď odchádzala tak náhlivo, nestihla zájsť ku kadevníčke ani na kozmetiku. Hoci na sebe mala džínsy značky 7 For All Mankind a top od Stelly McCartneyovej, jej oblečenie vyzeralo, akoby len šla na nákupy, niežeby vystúpila z letu prvej triedy do priletovej haly v termináli číslo štyri. Chvalabohu, v lietadle nevidela nikoho známeho a nezdalo sa jej, že by tam číhali paparazzovia.

Siene behali oči sem a tam ako dychtivej diváčke na finále tenisového turnaja na Roland-Garros. Kde je Laurie? Nemohla vidieť každého. Bolo tam zopár elegantne oblečených mužov s ceduľami s menami krivolako napísanými rukou. Je určite príjemnejšie, keď vás čaká rodina, nie? Nieкто, koho objímete a vybozkávate, ako to videla vo filmoch. Keď niekam prišla s rodičmi, zvyčajne na nich čakal šofér.

Znova prebehla pohľadom tie tváre. Nezbadala Laurie? Lepšie sa pozrela.

Možno jej sestra mešká. Parkuje auto. Už bolo takmer trištvrte na dvanásť. Na cestách by nemali byť zápchy, hoci ktovie. V sobotu večer bola pri Víťaznom oblúku šialená premávka. Znova skontrolovala esemesky. Napísala jej správne čas pristátia? Možno v tom zhone oznámila Laurie, že lietadlo odlieta o jedenástej, nie že priletí. Nie, našla poslednú esemesku, ktorú poslala popoludní.

Čau, Laurie, pamätáš sa, ako si ma pozývala, aby som prišla hoci aj navždy, že som kedykoľvek vítaná a prídeš ma vyzdvihnúť? Tak neodmli. Prichádzam. Moje lietadlo pristane dnes o jedenástej večer. Na Heathrow. Air France. Let číslo 1080. Môžeš po mňa prísť? Už sa neviem dočkať, kedy Ťa uvidím a konečne budem spať vo svojej izbe.

Kde je Laurie?

Aj keby sa počet ľudí za poslednú polhodinu nezmenšil, bola by si ho hneď všimla. Vo vlnách z neho vyžaroval hnev a podráždenosť. Kráčal rázne ako nahnevaný Mojžiš, ľudia pred ním ustupovali. Z vnútorného vrecka na čiernej koženej bunde vytiahol biely papier a zdvihol ho do výšky, potom sa oprel o stĺp.

Siena sa takmer nahlas zasmiala. Tento chlapík by sa mal čosi naučiť o prístupe k zákazníkom. Obočie mal nahnevane zvrátené, priam zlovestne spojené. S takým výrazom by odplašil cestujúcich späť do lietadla.

Teraz sa tváril znudene a rezignovane, papier mu visel z ruky, akoby bolo nad jeho sily zdvihnúť ho do úrovne hrude, ako držali cedule iní šoféri.

Znova pozrela na mobil. Laurie sa stále neozývala. Už bolo takmer štvrté na jednu.

Siena prešlapovala z nohy na nohu. Jej pohyb upútal pozornosť tmavovlasého muža opretého o stĺp. Ako môže dospelý muž tak odúvať pery a pritom vyzeráť príťažlivo? Mal by pôsobiť absurdne, ale tá plná spodná pera bola rozkošná. Znova mu kradmo pozrela do tváre a on na ňu zlovestne zagánil. Vtedy zbadala meno na jeho papieri.

Ach, *merde!*

Jej meno nebolo napísané správne, ale väčšina ľudí ho nevedela správne napísať, takže mu to nemohla zazlievať. Venovala mu svoj tisíckilowattový úsmev, podišla dopredu, kývla hlavou na svoje meno. Bez slova pozrel na papier, potom znova na ňu. Netváril sa o nič srdečnejšie, skôr chladnejšie.

Mlčky stáli oproti sebe, čakali, že ticho preruší ten druhý. Sekundy ubiehali, ani jeden nič nepovedal. Zataľala ruky po bokoch, únava zvíťazila. „Ja som Siena. S jedným ‚n‘.“

„Ako viete, že nečakám na Siennu s dvoma ‚n‘?“ zahundral.

Dofrasa, to jej nenapadlo. Pokrčila plecami. „Prepáčte, moja chyba.“

Urobila len dva kroky a schytil ju rukou.

„Predpokladám, že vy ste Laurina sestra.“

„Áno.“ Siena si ho zvedavo obzerala. Zaboril do nej priekavé modré oči, široké ústa s plnou spodnou perou spurne stisol. Bol krásny a namosúrený, nemal ani štipku šarmu.

„Mal som vás vyzdvihnúť. Laurie tu momentálne nie je.“

„Ach!“ To Sienu vykoľajilo. „Kde je?“

Zdvihol obočie. Neznášala, keď to ľudia robili. „Kde je? To chcete vedieť?“

„Áno, rada by som to vedela.“

„Vážne? Pošlete jej esemesku o šiestej večer a čakáte, že všetko odloží bokom a vyzdvihne vás? A pýtate sa, kde je?“

„Neviem, čo to má s vami spoločné.“ Nech je ten muž ktoľvek, je veľmi drzý.

Chvíľu len stál a premeriaval si ju, cítila sa ako modelka, ktorú šacujú, či jej dobre padnú značkové šaty šité na mieru.

„Nie, zrejme to naozaj neviete. Máte pravdu, so mnou to nemá nič spoločné.“ Hoci s ňou súhlasil, vyslovil to ako urážku. „Laurie je hore v Yorkshire.“

„V Yorkshire!“ Siena sa cítila trochu hlúpo, že opakuje jeho slová, ale nevedela, kde je Yorkshire a prečo je hore. Znelo to čudne, akoby bol niekde vo vesmíre, čo by určite vedela, keby niekto kolonizoval vesmír.

„Norah spadla a Laurie bola takmer celý deň v špitáli. Požiadala ma, aby som vás vyzdvihol. Nemá tam dobrý signál, tak vám nemohla oznámiť, že nepríde. Mám vás vziať na noc k nej domov. Ráno sa s vami Laurie porozpráva.“ Každú vetu hovoril sekane, akoby mal v ústach pripínáčky a nechcel o nijaký prísť.

Siena si nejasne spomínala, že Laurie sa v niektorom minulom maile zmienila o Norah.

„Myslela som si, že Norah pracovala pre strýka Milesa. Tušim bola gazdiná, nie?“ premýšľala Siena nahlas, čo bolo hlúpe, lebo šofér to sotva bude vedieť.

Mohol sa ešte väčšmi mračiť? „Stále je gazdiná. Aj keď Miles zomrel, ona je stále gazdiná.“

„Aha.“ Siena sa veľmi usilovala usmievať napriek jeho vraždnému výrazu a mätúcim informáciám.

Mala pocit, že sa ocitla na veľmi nebezpečnom území, ale netušila, ako sa zmenilo na hotové mínové pole. Tento desivý, ale krásny muž môže každú chvíľu vybuchnúť. Znervóznilo ju to. Ľudia k nej boli zvyčajne milí. Väčšinou. Zdalo sa jej najbezpečnejšie usmievať sa a nedráždiť ho rečami. Hoci jej úsmevy

mu veľmi nezlepšili náladu. Dlho bolo ticho, no napokon si zúfalo vzdychol a prehovoril.

„Norah má osemdesiatšesť rokov.“ Potom dodal. „Laurie povedala, že ju nemôže opustiť.“

„Samozrejme.“ Sienu už boleli líca, ale stále sa usmievala.

„Tak ma požiadala, aby som vás vyzdvihol.“

„No dobre teda... Zdravím, ja som... ale vy viete, kto som. Laurina sestra.“

„Dobre viem, kto ste,“ odsekol sucho.

Musel to vysloviť tak neprijemne? Bola predsa dobre vychovaná.

„To je vaša batožina?“ Ukázal na jej príručnú tašku a nabitú igelitku z obchodu na letisku.

Prikývla. Príručná taška vyzerala trochu smutne, keď tam ležala tak sama, ale Siena nemala čas poriadne sa zbaliť. Našťastie sa jej podarilo nakúpiť základné potreby na letisku.

„Áno, nemám veľa vecí, ale aj tak si čoskoro potrebujem kúpiť jarné oblečenie, tak som si pomyslela, že to môžem urobiť tu. Takže áno, obávam sa, že to je všetko.“

Krivo na ňu pozrel. „Ja s tým nemám problém, verte mi.“ Bez slova úmyselne vykročil tak rýchlo, akoby chcel zachovať čo najväčší odstup.

„Ehm, prosím vás,“ zakričala za ním. Obrátil sa. „Nezabudli ste tu niečo?“ Možno nie je dobrý šofér, ale mal by sa postarať o základné veci. „Moje tašky.“

V modrých očiach sa mu zračilo pobúrenie a pokrútil hlavou, šomrúc si popod nos. Schytil tašky a odpochoďoval. Tomuto mužovi veru nedá tringelt. Ejha, dofrasa, v Anglicku platia librami, čo? A ona má v peňaženke iba eurá. Usilovala sa udržať s ním krok, hoci kráčal rázne.

Možno to nebol najlepší nápad. Vo vrecku jej zabzučal mobil a vzala ho do ruky. Laurie? Nie, *maman*. V bránici cítila napätie a chvíľu nevedela dýchať. Blik, blik, blik. Jej mobil pripomínal maják. Zastala a hľadela naň, prst jej zavisol nad displejom.

Muž pred ňou zastal a obrátil sa.

„Tak prijmete ten hovor? Alebo budete civieť na mobil celý večer? Niektorí z nás majú ráno povinnosti.“

Vzdychla a dobehla ho. Len čo budú v aute, on bude šoférovať a ona si môže vzadu pospať, kým neprídu k Laurinmu domu v Leighton Buzzarde. Netušila, v ktorej časti Londýna sa nachádza alebo ako dlho potrvá cesta, ale zdalo sa jej jednoduchšie nepýtať sa.

Siena prudko zastala, ale neodvážila sa ani otvoriť ústa. To nemôže byť pravda. Pre akú trápnu firmu tento chlap pracuje?

„Tak sadajte,“ zavrčal ponad plece, keď otvoril kapotu zablateného Land Roveru. „Už je po polnoci.“

„To nemyslíte vážne.“ Pozerala na špinavé zelené auto. „Toto je vaše auto?“

„Myslím to vážne. Je to moje auto. Ale nijaké strachy, poznám aj iné riešenie.“

„Vďakabohu.“ Poobzerala sa po parkovisku a o dve miesta ďalej zbadala ligotavý čierny mercedes. „Aké?“

Pozrel dolu, očami prešiel po jej nohách až k zemi. Sledovala jeho pohľad.

„Čo je?“

„Práve sa na to pozeráte.“

Očervenela. Pohodila hlavou, prešla k dverám auta a s čo najväčším *froideur* ich otvorila a usadila sa. Vzápätí si uvedomila, že urobila chybu.

Stál pri dverách a s úškrnom držal kľúče. „Niečo vám ušlo.“

Vystúpila, ani naňho nepozrela, s bežvýmraznou tvárou prešla okolo auta a sadla si na sedadlo spolujazdca. No a čo, keď bola zvyknutá na volant na ľavej strane, nemusel byť taký protivný.

Toto hrozné auto pôsobilo spartánsky a nepohodlne. Sotva si v ňom pospí. Aj keď nasadala hore, tesné džínsy sa jej zarezávali do stehien. Nohy sa jej okamžite po členky zaborili do bielych papierových vreciek, plechoviek od kokakoly a pohárikov od kávy.

V aute sa vznášal pach spotených ponožiek. Tomu sa nedá hovoriť auto, nebolo to civilizované prostredie.

Hoci jej celé roky vštepovali bezchybné správanie, nechtiac sa striasla, neubránila sa tomu. V očiach sa mu mihol zvláštny výraz a už si myslela, že ho znova urazila. Ľahko sa urážal.

„Mrzí ma ten svinčík. Nečakal som, že dnes niekoho pozeziem.“

„Už ste niekoho viezli?“ Tie slová rýchlo vyhrkla, nestihla sa zastaviť.

Otočil hlavu a v očiach mu videla čosi ako súhlas. Lútostivo sa na ňu usmial. „Teraz ste ma dostali. Nie, toto je môj pracovný tátoš.“ S láskou potľapkal palubnú dosku a pozrel jej na nohy, ktorými odhrnula neporiadok nabok. Dve plechovky od kokakoly do seba narazili a zaštrngali.

„Uf!“ zdvihla nohy a ruky položila na kolená. „Dúfam, že tu nemáte potkany.“

V očiach sa mu šibalsky zaiskrilo a na tvári sa mu náhle mihol veselý úsmev. „Je to možné.“ Naštartoval a dieselový motor sa s burácaním prebral k životu.

Siena ukradomky pozrela na jeho profil, zatiaľ čo manévroval z parkoviska. Keď už boli v aute, zlá nálada akoby ho prešla. Pôobil trochu ľudskejšie a musela uznať, že aj veľmi príťažlivo, hoci bol nekultivovaný. Niežeby to bol jej typ. Bol priveľmi

zanedbaný a chlapecký. Tvrďas. Hrozný tvrďas. Na brade a lícach tmavé strnisko, ktoré zvyrazňovalo výrazné línie jeho tváre a silnú sánku. Stačilo by ho obliecť do slušného obleku a hneď by vyzeral lepšie, hoci ramená aj nohy mal zrejme dosť svalnate. Mohutné. Strčila si ruky pod stehná a zviezla sa na sedadle.

Yves bol stavaný celkom inak – bol štíhly, útly a, samozrejme, oveľa starší.

Prezrela si jeho oblečenie. Džínsy a džínsová bunda. Hotové móдне fiasko. Mala podozrenie, že by mu bolo jedno, keby mu povedala, že niektorí ľudia považujú za neodpustiteľnú urážku, ak si niekto oblečie džínsy a džínsovú bundu, pokiaľ nie je členom skupiny Status Quo.

Vlasy mal čisté, pekné a hodvábné, hoci ho možno strihal krátkozraký učeň tupými záhradníckymi nožnicami. Nadýchla sa a cítila jeho zemitú vôňu, nebol to pach špiny. Stavila by sa, že nepoužíva vodu po holení.

„Viete, nečaká vás nijaká skúška.“

Siena očervenela. Čo je to s ňou? Tento chlap ju pristihol, ako ho ovoniavala. Viac-menej. Tvár jej horela. Doma by sa ospravedlnila. Nepatrilo sa vyvalovať oči a už vôbec nie očividne ovoniavať ľudí, ale z neznámeho dôvodu, možno preto, že nebola doma, si dovolila pre zmenu povedať, čo si naozaj myslí. „Len skúmam prostredie a pokúšam sa zorientovať.“

„Volám sa Jason. Mám dvadsaťdeväť rokov. Stačí?“

„Vždy ste takýto *fâche*?“ Pokrčila plecami, keď si spomenula na správne slovo. (Teda, nahnevaný.) A potom to takmer pokazila, zarazila ju jej odvaha. Také čosi nikdy nikomu nepovedala a určite nie Yvovi. Také čosi by ho nahnevalo.

„Nie, iba keď som hore od pol šiestej ráno a musím vstať o päť hodín.“ Vytiahol z vrečka plató s tabletkami, jednu vybral a hodil si ju do úst.

„Takže ste trochu unavený.“ Nečudo, že hltá energetické tabletky alebo čo.

Neveriacky na ňu pozrel. „Vy ste hotový Sherlock.“

Siena zatvorila ústa. Už chcela dodať, že mu je vďačná, že po ňu prišiel. Títo ľudia pracujú neuveriteľne tvrdo. Môže sa čudovať, že je podráždený? Hoci to zrejme bolo riziko podnikania, nočné výjazdy na letisko sú pravdepodobne najlukratívnejšie. Zvrátila nos.

„Viete,“ usmiala sa, aby dala najavo, že chce skôr pomôcť, nie byť hrubá, „keby ste si tu upratali, mohli by ste mať viac zákazníkov. A mohli by ste si kúpiť lepšie auto.“

„Neviem prečo.“

„Chcete povedať, že vašim zákazníkom to neprekáža?“

„Zatiaľ sa nikto nestážoval.“

Siena v tme urobila grimasu. Britom je možno jedno, ako vyzerajú taxíky.

Auto veľkou rýchlosťou vybralo zákrutu a zišlo z hlavnej cesty. Rodinný šofér Alain by sa zhrozil.

Nejdú opačným smerom, než je Londýn? Aspoň podľa dopravných ukazovateľov? V žalúdku pocítila nevoľnosť.

„Kam ideme?“ spýtala sa. Bola hrdá na to, že jej hlas znel normálne. Mala požiadať tohto Jasona, aby jej ukázal doklady. Sedemnásťročnú dcéru Thierryho Deneuva vlani v júni v Taliansku uniesli. Všetci vedeli, že zaplatil obrovské výkupné, aby ju vrátili, hoci polícia ho varovala, aby to nerobil.

„Domov.“

„K vám domov?“ Siena sa vystrela, pritisla si kabelku na hrud' a sledovala svetlá, ktoré sa mihali za oknom. Teraz išli dosť rýchlo. Zrejme to bolo smiešne, ale v tej kabelke mala všetko potrebné.

Jason obrátil hlavu a zvláštne na ňu pozrel. „Presnejšie do Laurinho domu.“

„Možno som práve vystúpila z lietadla, ale viem čítať.“

„To je dobre.“

Myslí si, že je hlúpa? „Tak prečo ideme opačným smerom?“

Parížski taxikári ju niekedy vzali na okružnú jazdu, keď počuli, že hovorí po anglicky, domnievali sa, že je turistka.

„Nejdeme.“

„Tak prečo tabuľa ukazovala tamtým smerom?“ Kývla smerom k diaľnici.

„Pretože tam je.“

„Tak prečo ideme smerom na Slew?“ Ukázala na modrú tabuľu, ktorá sa presne v tej chvíli zjavila ako na zavolanie. Jason nemusí vedieť, že Siena netuší, kde je Slew.

Jason vyprskol od smiechu a priškrteným hlasom sa spýtal: „Kam?“

„Na Slew.“ Prižmurila oči. Len počkaj, keď sa porozpráva s Laurie, túto taxislužbu už viac nepoužije.

Hoci Jason bol smrteľne unavený, triasol sa od smiechu.

„Hopla!“ Skrútol volant a zišli z diaľnice M4 na cestu M25 do Gatwicku a Watfordu.

„Takmer som to minul,“ ešte vždy sa chechtal. Ako môže byť táto rozmaznaná baba Laurina príbuzná? To nebolo možné.

„Tak teda,“ znova vyprskol, „kde podľa vás býva Laurie? Očividne nie v Slew.“ Znova zachripel a plieskal po volante, aby sa upokojil.

„V Leighton Buzzarde.“ Siena si prekrížila ruky na hrudi a vystrčila bradu.

„Dobre,“ znova zachripel, „tam smerujeme. A Slew sa vyslovuje *slau*.“

„Myslím, že je veľmi nespôsobné vysmievať sa mi. Ako som to mala vedieť? Keby ste prišli do Francúzska, nevysmievala by som sa z vašej výslovnosti.“

Vyčerpane na ňu pozrel. „Ale ja nie som Francúz. Tak prečo by ste sa vysmievali? Vy ste Angličanka.“

Odula pery a zopla ruky.

Lepšie sa jej prizrel. Vyzerala fakt dobre, ak sa človeku páči ten typ. Náročná baba. Má apartmán v mrakodrape, nakupuje na Piatej avenue a v Mayfairi. Ten typ poznal. Veľmi dobre ho poznal. Určite má zverenecký fond a očakáva, že všetci urobia, čo im rozkáže. A sama nevie urobiť nič. To už zažil a nemienil sa znova stať zlatou baňou nejakej baby. Jeho bývalá Stacey bola presne taká a opustila ho, len čo sa rozhodol zmeniť prístup.

A napriek svojim najlepším úmyslom sa znova stal záchrancom. Dnes ráno o šiestej bol ešte v Glasgowe. Keby ho niekto iný požiadal, aby rýchlo vyrazil na Heathrow, povedal by mu, nech sa dá vypchať, ale bol Lauriným dlžníkom. Prenajala mu svoj dom za smiešne nízku cenu, a keďže s ňou spáva jeden z jeho najlepších kamošov, nemôže byť zlá. Cam bol veľmi náročný, pokiaľ išlo o ženy.

„Takže ste sa sčista-jasna rozhodli navštíviť sestru?“ Ešte vždy sa hneval.

„Áno, rada by som s ňou strávila nejaký čas.“ Keď videl jej veselý, povrchný úsmev, zaškrípal zubami. Nemienil jej nič vysvetľovať. Laurie mu dala jasné pokyny. Keby sa vypytoval niekto z rodiny, nemal prezradiť, že žije v dome, ktorý zdedila po strýkovi Milesovi. Jej matka bola očividne nespokojná s jeho poslednou vôľou. A Jason nesklame Laurinu dôveru... najmä nie, keď ide o jeho rozmazanú, snobskú – a veľmi sexi – pasažierku.